ANY II — BARCELONA, 19 GENER DE 1922 — NÚM 9

LA VEU DEL POBLE

PÀTRIA --- LLIBERTAT --- DEMOCRÀCIA --- OBRERISME

Dels treballs publicats en seran responsables els seus autors.
:: No's tornen els originals ::

Setmanari d'Esquerra Catalana
SURT ELS DIJOUS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Tallers, 79, Entressol, 1.ª
(Tocant a la Plaça de la Universitat)

El règim del salari

La forma d'organització econòmica present té de desaparèixer: el règim de l'assalariat és una fase històrica de la vida econòmica. «L'ofici» va fer desaparèixer la «indústria de familia»; la «industria a domicili» a «l'ofici»; la «manufactura» a «la indústria a domicili» i la «fàbrica» a la «manufactura». Un règim més progressiu i just farà de saparèixer l'actual sistema de «fàbrica», que junt amb l'anterior sistema, el de la «manufactura», portaren la classe de treballadors anomenats «assalariats».

El règim de l'assalariat porta dos inconvenients, suficients ells per a ferlo morir. En primer lloc crea un conflicte constant d'interessos entre el patró i l'obrer, tractant el patró de donar el menor salari possible a canvi del màxim de treball; i per altre banda mirant de donar l'obrer el mínim treball possible per el màxim possible de salari. Veusaquí la lluita de classes. I digui's el que es vulgui, presentint-se tan hermossejats com es vulguin els imaginaris altruismes patronals i obrers, sempre serà un fet que els primers procuraràn que els segons cobrin el menor salari possible, i que els segons sempre tendiràn a què el seu salari sigui major.

En segon lloc el règim del salari treu tot estímul a l'obrer. L'obrer no espera res dels beneficis de l'empresa; té ja estipulat el seu treball per un preu fixo; res l'esperona a emplear lo millor possible les seves facultats; res pot impedir que el treballador vegi com generacions de patrons o d'accionistes es succeeixen i s'enriquexen en la fàbrica, en el taller, o en la mina; i com es succeeixen ells també de pares a fills, però guanyant sempre el mateix poc més o menys. En això està la desgràcia de la nostra organització social.

Però si ve un partit d'esquerra, té l'obligació d'assenyalar els mals i les injustícies de la societat present per a reformar-les i corregir-les. També té la responsabilitat moral de si modifica millorar, de si reforma, portar progrés. Per això deu anar de cap al règim que ja comença a dibuixar-se de l'«obrer-empressari» per compte de l'actual «el capital empressari» i no en forma violenta i radical (els homes d'esquerra haurien de tenir més fè en les excel·lencies del seu ideal i menys en la eficàcia de les seves exigències), sinó seguint la velocitat rítmica de les coses humanes, que està per sobre de la voluntat particular d'un grup d'homes, i que ningú, passat un cert límit, pot accelerar ni retrassar.

Per això, nosaltres estem convençuts de què el règim de l'assalariat desapareixerà; estem convençuts també de què subsistirà qualque temps encara si bé cada dia amb molta menys extensió; i per això volem proclamar quines per a nosaltres són les dues armes més d'eficàcia amb que compta el treballador assalariat per a què se li fassi justícia.

1.er *L'Associació obrera*. Quan l'obrer contracta individualment amb el patró està en clara inferioritat respecte aquest; no pot ni discutir el seu salari; es tracta de pendre o de deixar-lo, i clar és que si té fam capitularà, perquè el capitalista pot esperar mentre que l'obrer no; inconvenient que venç l'associació obrera amb les caixes de resistència, i perquè tant quant més forta és l'associació menys temps pot resistir el patró ja que no lluita contra un sol obrer, sinó contra un gros nucli. *a*) perquè el patró no necessita per a res l'obrer, individualment considerat, puix sempre troba un altre obrer, o sinó se'l fa vindre de l'estranger, mentre que l'obrer no troba tan fàcilment un patró. Amb l'associació es trobarà el patró que en virtut de l'unió dels obres no podrà escollir sinó amb certes condicions. *b*) Perquè el patró en virtut de la seva superior educació pot fer-se molt més càrrec de com es presenta la lluita que no pas l'obrer individualment considerat, i per tant té moltes més probabilitats de victòria; tanta capacitat tenen els patrons com les organitzacions obreres per a l'estudi i resolució justa dels conflictes (les organitzacions obreres que no tenen capacitat tècnica i moralitat social no són més que una font de pertorbació pública i un destorb per a les millores dels mateixos assalariats; d'aquí ve el dret de l'Estat a pendre garanties).

2.on *El coneixement tècnic del guany que fa el patró*. La quantía del salari deu obeir a tres causes; a que l'obrer és un ser que té dret a viure (necessitat d'un salari mínim); al valor del treball de l'obrer, que està amb relació directa amb els beneficis que fa el patró. Si les organitzacions obreres tinguessin la suficient capacitat per a calcular el que guanya l'amo i els patrons el suficient esperit de justícia per a no amagar els beneficis, s'evitarien molts confiictes, puix si bé (dintre el règim del salari) és injust que el patró guanyi molt tenint els obrers salaris petits, també és un fenomen econòníc contra el que no es pot anar el de no poder obligar a cap patró a que produeixi amb pèrdues.

Creiem que és convenient fer constar que per obrers entenem nosaltres els manuals i els intel·lectuals; tots els que, en una paraula, son assalariats; i que no sols prenem els intel·lectuals per obrers, sinó que entenem que fins que els obrers intel·lectuals, sentint-se obrers, no prenguin la direcció dels interessos de la classe obrera els conflictes entre el capital i treball els resoldrá l'apassionament, no la competència, i que per tant en ells no hi haurà justicia.

Observem també que per a ésser un home d'esquerra no és necessari ésser obrer, sinó, tenir pensament i voluntat d'esquerra; pensament i voluntat que no sols es concreten al problema obrer, puix amb tot i ésser el problema del repartiment econòmic molt important, hi ha també altres problemes que són conseqüència de la complexitat de les facultats humanes.

Per últim, entenem que un partit d'esquerra no ha de defensar sistemàticament els obrers, ja que aquests poden equivocar-se.

El camp del partit d'esquerra és molt mes ample que el de l'home considerat des de la situació econòmica, tot i tenint en compte sempre que el partit d'esquerra va a reparar injustícies i que avui els obrers en són objecte de moltes.

En el pròxim número

inserirem un article degut a la acurada ploma d'En Miquel Laporta titulat:

"LA MEVA FÓRMULA"

Balanç setmanal

Ens plau assabentar als nostres llegidors que des d'aquest número quedarà oberta una secció que anomenarem «Balanç setmanal».

En ella farem el judici crític dels fets capitals ocorreguts durant la setmana a Catalunya, a Ibèria i als demés països en general. La considerem d'interès per a donar, resumits i sintetitzats, els fets importants ocorreguts durant la setmana. I per la crítica o comentari que els acompanyará estem convençuts de què demostrarem pràcticament que sols amb un criteri d'esquerra, la qual cosa equival a dir amb sentiments de justícia, progrés, abnegació i altruisme el món pot progressar.

Pensem en aquesta secció treure el prejudici regnant avui, que per una banda han engendrat les doctrines del dret natural intangible i per l'altra les doctrines del realisme fenomènic sense unitat superior.

Pensem en aquesta secció, a la vegada que donar noves d'interès, fer veure que no és cert que hi hagi una llei general immutable i diferent en les incommensurables modalitats dels fets positius; sinó que en cada fet positiu está continguda aquella llei general, la qual en la seva totalitat conté amb integritat tots els fets que van passant. Aquesta llei es la Llei Jurídica, que en la evolució progressiva de la Història es va realitzant. Aquells fets són els fets humans, que per tant porten propietat jurídica, i que no són més que aquella mateixa llei acomodada al temps i a les circumstàncies.

DE LES VINENTS ELECCIONS

La "Colla dels aixerits" dispossats a fer els "tres toms" per a la caça del cós electoral.

VAL 10 CTS.

GLOSSARIUM

EVOCACIONS

I

La Direcció d'aquest vibrant setmanari nacionalista esquerrà, ha demanat la meva modesta col·laboració. I com que els ideals que exalta són els meus, he decidit escriure quelcom que sigui un gra d'arena dels molts que han d'enlairar el ferm castell, que tots, units per una mateixa amor, hem de construir. Per a tú, llegidor, escriuré aquestes glosses. Cada setmana, si et plau la seva lectura, ambdós ens retrobarem, i parlarem de la nostra Catalunya i de les gestes dels catalans. Te'n parlaré amb devoció, com si evoqués a la dona amada, car les coses de la terra s'estimen amb la mateixa santedat. Cada setmana evocaré la figura immortal d'un nostre guerrer, d'un polític o d'un poeta, per a què comprenguis que la Pàtria la representa amb la mateixa intensitat un Pau Claris que un Ausiàs March, un Rafel de Casanova que un Ramón Llull i a tots admiris igualment. Nosaltres tenim personatjes gegàntins que les llurs testes toquen al cel. I així veuràs com els nostres ideals són com un pi secular que enfonza ses arrels en el cor dels sègles i sentiràs com el nostre crit d'independència repercuteix i s'endinza en la teva ànima, com una veu potent que arriba de la llunyania del passat, i que brolla dels llavis dels nostres heròis que vessaren la llur sang per l'alliberació de Catalunya. Procuraré que aquestes glosses siguin ardents com el meu entusiasme; i tan-de-bó, llegidor, que et semblin escrites amb tinta vermella, que t'embriagui amb la flaire de la sang fumejant dels nostres màrtirs o amb la visió de les quatre barres de la senyera catalana! Si logro çò que desitjo em sentiré venturós, car no aspiro a cap altre honor sinó al que pugui fer-me la teva íntima emoció, car participaràs de la mateixa amb la qual hauré escrit les meves «Evocacions.»

LLUCH

Dorm...!

La musa teatral està dormida
d'estrany abatiment:
dormint i sols dormint passa la vida,
sens fer cap moviment.
Que té la nostra musa dormilona,
que no vol despertar?
Ja no li plau gentil corona,
on son rostre hermosejar?
Ja no li plau l'admiració
d'un poble amant,
que l'estima i la vol amb gran passió,
sempre radiant?
Oblida, potser, ses millors glòries,
admirades de tothom,
i els afalacs nascuts de llurs victòries,
que engalanaren son nom?

. . . . . .

Ah! prou recorda tan gran honor,
la musa nostra;
prou li plauria corona d'or
a son bell rostre.
Mes n'està tan lacerada
de vils *mercaders*,
que fins gosa viure oblidada,
lluny dels llorers.
Gosa esclavitzant son viu afany
i pura il·lusió,
ans que ésser *juguet* d'engany
de cap *vividor*
I quan vegi sa pàtria més sanejada
que avui no està,
nostre musa tan anyorada
amb joia es desvetllarà.
I un cop desperta dirà al seu poble,
lleial i noble,
amb tot encís i a plena veu:
Catalans: valtres, l'art resusciteu.

JOAN SOLER I SOLER

Ciutat 1922

El nacionalisme d'esquerra en les properes eleccións municipals

En el nostre programa, més ben dit, dintre la nostra ideologia esboçada en el començament de l'actuació del nostre periòdic, des d'ell hi ferem entre altres afirmacions, la de què mentre no hi hagués un partit d'esquerra constituit, al qual LA VEU DEL POBLE hi estigués adherida, no hi tindrien cabuda aqueixes lluites que els partits polítics més o menys ben organitzats sostenen per a obtindre la representació comunal. I com que no hi tenen cabuda, no ens preocupen noms; però sí ens preocupem de ço que aquests noms representen, ens preocupem de la bandera que arboren, dels ideals que els guien i de quins són els sentiments que els condueixen a demanar els sufragis a llurs conciutadans.

Si avui, doncs, en parlem, és perquè tenim noves que ens animen i encoratgen a prosseguir i continuar defensant la noble causa de la lliberació de nostra terra.

I permeteu-nos ara una petita digressió. Tots sabem que la «Lliga» quan arriben eleccions, siguin municipals, provincials o generals, posa en pràctica aquell odiós *ordeno y mando* tant propi d'ella. Aquest procediment de la obediència absoluta, durant molts anys li ha dat resultats magnífics; però en les properes eleccions, si no fallen les noves que fins a nosaltres arriben, en diferents districtes han saltat guspires que molt bé podrien devenir immenses fogueres de nacionalisme radical, i que, per consegüent, fossin les fites que marquessin el naixement de la tan esperada Esquerra Catalana.

Diem això perquè hem sabut que els elements radicals nacionalistes del districte IV estan decidits a llençar-se a la lluita, presentant com a candidat a un jove i ferm nacionalista, molt conegut en aquell districte, i que té grans probabilitats de sortir triomfant.

D'un altre districte també ens diuen que dos joves, intransigents nacionalistes, estan decidits a lluitar amb braó i sens defalliments sota els ideals d'Esquerra Nacionalista.

Però on la lluita sembla que conquerirà més relleu és en el districte VII è.

En aquest districte, segons ens diuen, va a la lluita un dignissim i honrat industrial que amb ardidesa i abnegació, i portant en una mà la bandera d'esquerra i en l'altra llur executòria d'home de bé, servint-li de nord els ideals i la recta administració, valent i coratjós està decidit a demostrar als directors de la «Lliga» que no es *tan fiero el león como lo pintan*, i que això de què ella sigui la única força catalana, i per lo tant, la que representa tota l'ideologia de nostra terra, no passa de ésser un somni, una rara il·lusió, que s'esvaïrà tan prompte com els homes d'esquerra es decideixin a actuar amb decisió i cermança i condueixin el poble pel camí de llurs ideals. I en aquest districte el fet té més importancia per quan el regionalistes hi han acoblat tot el poble de Sarrià amb la *bona* intenció, segons ens conten, de produir una mena de disgregació dintre el districte i particularment en dit poble per a donar lloc a que resulti elegit un amic d'En Grañé, que sería a la vegada el portaveu, procurador o cosa així, dins de *Cân Seixanta*, d'un senyor baró que ens assabenten té el propòsit de qualcun *negociet* amb el nostre Magnífic Ajuntament. I per avui no diem res més.

Aquest sol fet, doncs, de què ja en les properes eleccions es dirigeixin al poble homes de nostra Esquerra ens dóna lloc a fer constar ben alt, ben clar i ben català que l'esperit radical nacionalista existeix en nostra terra; que el poble està solament endormiscat i quelcom retret per les decepcions rebudes; però que si una veu potent i honrada el crida, no hi ha dubte: ell respondrà.

¡Avant sempre! que si el camí a recórrer es llarg i aspre, també es més dalça la joia d'haver arribat després al seu terme.

¡Visca Catalunya!
¡Visca l'Esquerra Catalana!

LLETRA OBERTA (1)

Als redactors de "L'ESTEVET"

Suposem que no haureu oblidat una lletra privada que als començaments del vostre setmanari us vàrem adreçar, en la qual clarament us preguntàvem: «I vosaltres què sou, lligats o reconsagrats?» La pregunta per a nosaltres era natural tota vegada que ja des d'un principi notàrem en la vostra actuació un tira i afluixa, unes oscil·lacions i certes relliscades que no ens acabaven de convèncer del vostre nacionalisme d'esquerra.

A dita pregunta vosaltres no haveu contestat directament; però vostra actuació, el temps, el poble de Catalunya i darrerament vosaltres mateixos, encara que d'una manera indirecta, tots en conjunt, sí que haveu contestat categòricament a la nostra pregunta formulada tres mesos enrera. Podem fer aquesta afirmació perquè a la Festa que tingué lloc en el estatge de l'Orfeó Gracienc el dia de Cap d'Any nosaltres hi erem; i allà el vostre Secretari de Redacció adreçà un curt parlament al públic, i entre altres coses ens assabentà de què *L'Estevet* ningú el llegeix

Fou un plany que, n'estem convençuts, li sortí de l'ànima; i aquest mateix plany és el que ens mou a escriure-us la present.

Nosaltres en la lletra que us adreçàrem fa tres mesos us deiem al final que si ereu reconsagrats tindrieu a tot el poble nacionalista radical darrera vostre; però que si ereu lo altre «ens en tornariem al llit tot dient: «això és la lluna o una *llauna*» I efectivament, *llauna*, i de les grosses haveu resultat amb vostre actuació.

Dintre els dinou números que haveu llençat al públic durant la primera època del vostre setmanari (de la segona no cal ni parlar-ne, ja que, començant pel cartell anunciador no es veu en lloc el nacionalisme); dintre aquests dinous números, repetim, no s'hi veu una franca orientació: el poble no ha vist ben clar cap on el menaveu; ço que li dèieu en una plana o en un article ho desfeieu en un altre; no heu tingut una paraula ferma i ben mascle per a confondre als fautors de l'actual depressió de l'esperit català. No haveu sabut, o no haveu volgut, trobar el pensament irònic; la paraula que fibla, que aixeca la pell i fa sang. Res d'això. Quan no ho haveu fet serà sens dubte perquè no ho sentiu; serà perquè no us sentiu ofesos per aquesta gent que explotant el sentiment i amor que a la terra professém els catalans se'n han aprofitat per a satisfer solament llurs ambicions.

I ha succeït ço que naturalment havia de succeir: que el poble ha fallat la vostra ideologia, orientació i actuació en contra vostra. El poble ha comprès que per entre la boira que envolcallava la vostra actuació, o no hi havia res, o tot lo més, hi havia un maquiavelisme de la Lliga.

Una vegada convençut, vos ha girat les espatlles: vosaltres mateixos així ho reconeixeu.

Nosaltres sentim vivament l'eixorquesa i nul·litat de la vosta obra, i ho sentim perquè creiem que els sacrificis i activitat que ella representa és una vera llàstima que no hagin sigut dirigits i orientats fitant solament el bé de nostra aimada Catalunya.

Amb la present donem per acabat l'assumpte; volem dir que no ens hem proposat donar lloc a cap controvèrsia.

Vos saluden

LA PENYA DELS PURITANS.

Ciutat, 14 gèner, 1922.

(1) Hem rebut la present lletra, i la publiquem íntegra, perquè, prescindint dels detalls antics, nosaltres trobem molt justes les afirmacions que en ella es fan. — N. de la R.

Pel-lícules sense pantalla

Ràpides

Irlanda, la gloriosa Irlanda, no vol esclavitut; i el Consell d'homes dignes no vol concessions vergonyoses.

No pretenen implorar llur cosa pròpia... Exigeixen... Obliguen...

Davant enganys futurs o promeses esperançadores rebutjen, i com un sol home criden el dret i la Raó...

És que potser a Irlanda ens tradueixen i saben com ens tracten a nosaltres?

●

Entre moltes cartes que he rebut, n'hi ha una que diu així:

Gra Virulent, sota el teu pseudònim s'hi amaga una bondat rara, filla del escepticisme o de la fe sincera. Hi ha *Ràpides* crues però reals, que no puc creure que siguin escrites amb anhel de ferir i enverinar».

Mercès, amic inconegut, jo et dono per el tros de la teva extensa lletra de la què copio solament un breu retall.

Aquestes ràpides, volanderes, que surten del fons del meu cor, inspirades sense altra ideal que el dol per la meva Pàtria avui moribunda, em fan escriure coses que pensa tot home honradament català.

No son inspirades, si vols, ni riques de criteri i de psicología: són llàgrimes de català, son bocins de realitat i sentiment.

Parles de *bondat!*... Els que vivim del treball i no fem de *politics*, hem d'ésserho de bons... Vejeu si ho som, que permetem que ens enganyin i ens robin els nostres germans o millor dit, els nostres capitostos, el pa de la família, la llar on vivim i el consol de la mort austera... Hem cregut amb Apòstols, ens hem deixat trepitjar, i no s'ens escolta... vols més bondat, amic ignot, amic meu?...

●

La bofetada donada en una de les sessions passades del nostre Ajuntament pels senyors de la Lliga a l'actual Governador de la ciutat, ha sigut forta i ressonant.

Els senyors *Marianos* i *Esteves* sols saben correspondre i estimar quan veuen les caixes de cabals que perillen o be l'amenaça d'un Sindicat que aturi les aspiracións dels del pacte de la fam...

Tret d'això, no estan ni per *fills* ni per pares adoptius: abans que la consideració, l'afecte i l'agraiment, hi ha S. M. el Billet de Banc.

Els obrers han rigut de debó en veure que els que air cridaven *quart i ajuda* a l'Autoritat, avui tomben les espatlles, convençuts de què no la necessiten per a res, Aquesta acció és el prototipus dels acaparadors del bacallà, el carbó, l'oli i de la famèlica Catalunya.

A canvi de nomenar *fills* als qui els han sigut un *pare*, fomenten les *sardanes*, i altres facecies creient una vegada más que així es resol el problema de la nostra Pàtria.

¡Quanta ingratitut i quanta ignorància hi ha al món d'aquesta Barcelona explotada!

●

L'Ajuntament en una de ses darreres sessións acordà donar una quantitat per l'Escola d'Art Dramàtic amb motiu de l'homenatge al gran Molière.

Molt bé...

Sempre és mes útil això d'afavorir uns quants senyors que faran comèdia, que no pas pagar als empleats que amb prous feines poden viure i representen la tragèdia humana...

¡Visca la farsa molieriana!

●

Aquesta desgraciada Comissió Mixta, composta d'homes farts i ben apeixats, ha rebut mantes vegades queixes raonables i justes dels pobres empleats de Banca i Borsa, referent a l'excés d'hores que els fan treballar i dels sous que guayen, com també a l'incompliment del descans dominical...

Si els senyors de la Comissió Mixta fossin homes de conciència i amics de la raó i la justicia, els hauría bastat una engruna de vergonya, en cerciorar-se de lo que passa en molts establiments bancaris, per a procedir com honrats i dignes.

Tota la premsa—la poca que existeix que defensa els drets de l'oprimit i explotat—s'ha fet ressó de què hi ha cases, que anomena on es treballa *dotze* i *catorze hores* sense cobrar extraordinaris ni plus de cap mena...

Cal fer una inspecció, i es convenceran de la raó que no volen atendre ni escoltar...

Principalment en Bancs catalans...

GRA VIRULENT.

PER LA VINENT SETMANA

Les nostres campanyes

Els auto-busos I el nostre Ajuntament

Esports violents

FÚTBOL

Ja LA VEU DEL POBLE s'ha ficat en els camps de joc i en les pistes de boxa, i setmanalment dirá com un home tot ço que ha vist i lo que no ha vist, però que ho sap de bona tinta.

Comencem doncs, per els partits de futbol celebrats el passat diumenge, i que eren classificats de Campionat de Catalunya.

Barcelona-Internacional, 9 gols a 0.
Espanyol-Europa, 0 a 4.
Avenç-Sabadell, 1 a 1.
Badalona-Júpiter, 2 a 2.
Espanya-Terrassa, 3 a 0.
Sans-Martinenc, 1 a 2

El millor encontre fou el primer anotat, i no precisament pel nombre considerable de tantos, sinó pel joc digne i admirable que desenrotllaren els *Barcelonistes*.

L'altre fou entre els dos catalanescos clubs *Espanya-Terrassa*.

El pobre *Espanyol* com sempre pendent avall, avall com l'aigua, que en el pecat i va la penitència.

Per a diumenge corresponen jugar aquestos clubs de campionat:

Avenç-Europa, Sabadell-Internacional i Barcelona-Espanyol

Sans-Terrrassa, Mertinenc-Júpiter i Badalona-Espanya.

BOXA

Dijous a la vetlla també concorreguérem a la vetllada de l'Iris Park, on una gran gernació omplenava la gran sala per complet.

Els combats seguiren aquest ordre: En Vila, suplint En Canals, fou vençut per En Montero per punts. Aquest combat fou a *6 rounds* de dos minuts, no agradant gaire.

Un altre en les mateixes condicions entre En Llort i En Mestres, guanyant aquell per punts encara que al nostre criteri davant la valentia prou manifesta d'En Mestres deuria haverse donat el combat per nul.

El tercer fou a *8 rounds*, entre En R. Alis i En Warrior, guanyant el primer per punts d'una manera admirable, malgrat el dur contrincant que tingué enfront seu.

Ens plau encoratjar a En R. Alis, minyó que, si sap seguir els camins del bon boxador, obtindrá notables triomfs. En acabar fou ovacianat.

I finalment, el quart combat a *10 rounds* de tres minuts entre el nostre Peret Saez, i En Paul Gabriel, campió oficicial de Bouches de Rhône (pes welter).

Aquest encontre fou el que tothom més esperava, del qual en traguerem la impressió de qué En Gabriel és un bon boxador, que aconsegui dominar a En Peret fins al quint *round*, si bé a partir d'aquest En Peret, malgrat tindre partida la cella dreta, encaixá bon nombre de cops.

Llástima que En Saez no sápiga amotllar-se, que a la lluita de cos a cos perd tot el bon efecte, i obliga al jutje a la separació casi constantment.

Es declará *match nul*, i no estigué del tot malament el fall del jurat, però creiem que tampoc hauria sigut una equivocació si s'hagués proclamat vencedor per punts En Paul Gabriel, ja que aquest poc o molt portava alguns punt d'aventatge.

***

Per avui dijous hi ha preparada altre vetllada de quatre combats amb dues grans revenges a *10 rounds* de dos minuts, entre En L. Vallespín, Campió de Espanya (pes mosca i gall) contra En V. Chueca (Challenger); i ademés un d'emocionant a *12 rounds* de tres minuts amb embenats durs i amb guants de quatrs unses entre En Paul Gay, campió de Bouches du Rhône, contra el marsellès Denain.

Pel nom dels combatents creiem que aquesta vetllada será molt interessant.

Ja en donarem compte oportunament.

MUNTANER - BOSCH.

L'AMOR DELS JUDES

El nostre Ajuntament, volent demostrar a tothom que és un organisme digne de lloança per la seva cultura, acaba de subvencionar magnánimament la commemoració de tercer centenari d'En Molière. Ha cregut en fer això demostrar també a tothom que per l'art no hi ha fronteres, i que si la França celebra el naixement d'un fill seu, pot la nostra ciutat celebrar el d'un fill que pertany al tot el món. Però els nostres regidors en fer ostentació de l'amor que els hi inspiren les obres del gran comediógraf francès, demostren el menyspreu en què tenen als homes de lletres de casa i llur producció verament catalana,

Per a l'art foraster i llurs homes no hi ha fronteres; però per a l'art catalá hi ha barreres i parets que l'ofeguen.

I és en temps d'una majoria catalana, que diu treballar en benefici del seu poble, que això passa.

No manquen pessetes per a una commemoració que poc profit pot dur al poble, ni mancaran, segurament, d'aquí a poc per a premiar la grollera festa del Carnestoltes; però pel Teatre Catalá, per aquest Teatre que tants d'heròis crea en l'ignorat recó on s'escriuen quartel les i més quartel les que permaneixen inconegudes per aquells qui són escrites, no té diners el Municipi. Es veu que el nostre Teatre está tan malalt que no cal esmerçar-hi unes pessetes per intentar salvar-lo: són més dignes d'emplear-se en honra i glòria d'una figura que no produirá res més, que no pas en profit del poble nostre, dels nostres cervells. En bona hora!

Será de desitjar que el nostre Municipi el formi gent estranya per a que així es premiin les valors que produeix la nostra terra.

Els artistes emigren, i els hi diem mals patriotes, com si això no fos una conseqüència natural de l'absurditat que avui es posa de manifest. Qué més pot fer qui es veu despreciat dels que més tindrien de retenir-lo, apoiar-lo, defençar-lo? No és un escarni el fet d'avui? Llensar unes pessetes, quan tan fan veure que manquen per a ço que és nostre; pel sosteniment d'un Teatre Nacional amb menys nom i més realitat? No és, potser, una quixotada que ja s'han encomanat amb el sol contacte dels d'allà dalt? I si de fet pot el nostre Municipi subvencionar aquesta i tantes d'altres festes com subvenciona, no és això un greu mancament a l'amor, tantes vegades gallejat, com tantes altres vegades mentit?

Oh! senyor regidors que dieu amar a Cataluya: no n'hi ha prou en dir-se catalá per a ser-ho; precisa demostrar-ho; i aquest fet, de tanta trascendència pel poble, diu ben poca cosa en favor del vostre catalanisme.

PERE PERMANYER

Ciutat, 9-1-22

Dels moments actuals

ELS RESPONSABLES

Un Estat insegur que trontolli a cada moment no té dret a existir, ja que no tan sols esdevé una vergonya davant els demés Estats constituïts, sinó que fa que la seva vida davant els ulls del món sigui un seguit d'anormalitats que'l desautoritzen com a Estat governamental.

En aquesta situació podriem dir que es troba l'Estat espanyol, on cada dos per tres veiem com el Poder civil está aguantant les sotregades, avui d'uns elements anàrquics, i demà d'uns altres nascuts en les tenebres.

La manca d'energia necessària en els nostres governants fa que qualsevol pertorbació col·lectiva tot seguit els obligui a detindre's en el compliment del seu deure. Prou se sap que hi ha unes lleis que regulen la vida per un igual a tots el hispànics, que hi ha un Codi de Justicia que imposa càstigs als que traspassen el seu radi d'acció; però aquí tenim la fatalitat de posseir-ne un excés de lleis, si cap, més que en cap altre nacionalitat, essent també una excepció davant els demés Estats en ésser el país que menys es compleixen.

Será als ulls d'un altre Estat una nova modalitat elque hi hagi qui sápiga burlar les lleis, será lo que es vulgui, però és que s'han donat tants exemples i el poble está tan plenament convençut de qué lo que sobren a Espanya són lleis, que fins ja creu que el respecte d'autoritat sobra.

Viure vuit mesos amb la plaça en estat de setge, passar un any i mig o dos en plena suspensió de garanties, produir-se actes de sedició, revoltes, vagues, atemptats a diari, fins al nombre de tres cents, fer-se impossible el dret a la vida, ensorrar-se la nostra banca, reviure la sangría del Marroc i altres malvestats que el país ha tingut que sofrir i sofreix encara, han donat lloc a què aquest perdés ja la noció del seu deure.

Estem acostumats ja de molt temps a veure que qui crida més és el qui mana, el Parlament ho diu prou clar, encara que després resulti que no el qui més ha cridat l'assistia la raó, la qual cosa dóna l'impressió de què sols vivim en un mon de farses i de mentides. Tothom diu, però ningú acusa, no hi ha el valor cívic d'assenyalar amb el dit ço o allò, no; és més pràctic comentar i demostrar que s'está posseït d'una veritable covardia moral, amb la qual cosa no té res d'estrany que'ls nostres governants quant veuen que el poble surt del seu acostumat quietisme el redueixi al seu lloc amb les veus del maüser.

No acusem, doncs, als qui pertorben la vida de l'Estat espanyol: la culpa no és d'ells sinó únicament d'aquells homes que tenint les lleis i la justicia a les mans abans de fer-les complir a segons qui, prefereixen deixar-les a terra, fent que de la desorganització actual en siguin ells sols els responsables.

FRANCESC BOSCH

Opinions d'altri

En aquesta secció ens plaurà inserir tots aquells treballs que, relacionats amb la vida del nostre poble, els creguem dignes de menció.

N. de la R.

L'IDEAL

Cada vegada que sento parlar de l'abandó de l'ideal per un d'aquets senyors d'interessos creats, una onada d'indignació m'envaeix tota la meva sang.

No veuen aquests senyors que malgrat la forta crisi que hem passat i la calma aparent que hi ha a Catalunya i en particular a Barcelona, l'ideal nacionalista treballa i avença considerablement en el camp de la reconquesta de l'espiritualitat del nostre poble.

Enlairem la bandera d'un ideal en qualsevol problema d'aspecte social o politic, i veurem com hi comunica una gran força vivificadora que li dona coratge per a empendre la més llarga i penosa de les rutes que cregui ha de portar-lo al punt desitjat de les seves aspiracions.

Malgrat hi hagi individus que pensin que perquè alguns prohoms de nacionalisme han assolit una alta representasió en les colles oligarques dels governs centrals, tenen d'arreconar l'ideal nacionalista, aquest segueix impassible el seu camí ascensional.

Aquests senyors que els podriem anomenar els «patriotes d'oportunitat» són els mateixos que quan el naixement del sindicalisme entre nosaltres no saberen o no volgeren encarrilar-lo envers un ideal saludable i ordenat, que l'hauria salvat de caure al abisme obscur i dèspota, que ha fet que avui sigui repulsiu a la majoria de l'opinió.

Afortunadament el bon seny i el patriotisme tornen altra volta a pendre peu entre aquestes masses proletàries que per un moment no es recordaren de què tenien una pàtria, i que li devien donar el seu màxim esforç per a fer-la gran i pròspera, i que com a conseqüència obtindrien totes aquelles coses que fossin essencials per a la seva vida i benestar, cosa que en realitat no han pogut obtenir per haver seguit els camins que menaven a la ruïna de la nostra riquesa.

Cal que tots plegats reaccionem moguts per l'ideal de pàtria, que els uns i els altres ens donem compte de quin és el nostre deure: els obrers no deixant-se portar per aquests mals aires dissolvents; els patrons no sentint-se tan egoistes i materialitzats.

Com a catalans de cor, cal que busquem tots plegats una fòrmula que obligui als governs centrals a reconèixer la nostra personalitat indiscutible, tornant-nos la llibertat.

Ajuntem-nos per a aconseguir unificar totes les nostres aspiracions i tots els estaments de la nostra vida sota una sola bandera, que serà l'ideal que ens guii en el camí de les nostres aspiracións.

Si això necesita exemple, volgem ésser tots els primers en donar-lo: fent-ho aixi, *Catalunya serà*.

A. ORTIGOSA I VENTURA

De *L'Ideal*, Ciutat 7 de Gener de 1922

CARTES DE FORA

DE CAPELLADES

Aquesta catalanesca vila sembla que va en camí de retornar a aquells temps de febrosa lluita contra el caciquisme godonista, i quina lluita els hi era vida, si bé ara la seva tasca és fer que hi prenguin peu els elements de la nova esquerra catalana ja que l'acció lliguera no *lliga* pas amb el sentir i pensar del poble de Capellades.

Corresponsal.

DE VALLS

Encar que us remeti amb tardança l'adjunta nova vull que sapigueu que per Nadal, en aquesta simpàtica vila del fèrtil camp de Tarragona, va-fer-hi estrena una cobla de sardanes, donant-ne una audició a la nostra plaça. Fou molt animada, veient-se amples anelles que la puntejaven amb dalit.

El dia de S. Esteve sigueren ballades en el estatje de la «Joventut Nacionalista» amb gros èxit. Ara sols cal conreuar-la sovint i amb fervor.

M. E. K.

UNA VIL CALÚMNIA

Ens hem assabentat de que hi ha algú amb ànima canallesca i vil que s'entreté en propagar que LA VEU DEL POBLE *s'ha venut la conciència per unes míseres pessetes a n'En Foronda.*

Nostra honradesa i sinceritat en l'actuació i campanyes que venim sostenint ens obliga a protestar amb totes les nostres forces de ço que ès diu i presentem ademés com a prova irrefutable contra tan rastrera calúmnia, la creuada empresa a favor del establiment del servei dels Autobusos i per lo tant, contra els tramvies.

Més, si algún dia tenim la certesa de la persona que per un interès o altre fa córrer semblant cosa, no dubti el llegidor, el sabrem posar-lo a la picota.

I prou per a avui.

LA REDACCIÓ.

AVISOS D'ADMINISTRACIÓ

Preguem a tots els subscriptors de fora que no haigin satisfet l'import de llur subscripció, se serveixin fer-ho per a tot lo que va del mes corrent, en cas contrari ens veurem obligats a donar-los de baixa.

L'import de la mateixa pot remetre's amb giro postal o bé amb segells de correu.

Avinentem als volguts subscriptors que totes les irregularitats o deficiències que puguin notar en el repartiment del nostre periòdic, se serveixin comunicarho per escrit i en temps oportú a l'Administració, a l'objecte de qué es puguin subsanar-se immediatament.

L'ADMINISTRADOR

LA FORÇA INTERNACIONAL

Il·lusions, res més que il·lusions, són aquestes esperances que molts tenen en aquestes tàctiques de què les diplomàcies, s'han valgut en la Conferència del desarmament.

Homes d'ingeni, homes preclars que han passat com exemplaritats en la història, aixecaren en llurs èpoques arreu de les nacions civilitzades les seves veus per a una reducció d'armaments, per a que la pau perdurés a totes les nacions.

Un Consell europeu s'havia proposat establir Erasmo, per a mitigar la rivalitat de interessos de cada nació.

En Sully s'ho volgué pendre amb tan forta i fervorosa convicció, que en aquesta mateixa qüestió hi empleà vint-i-quatre anys per a la fundació d'una Associació europea.

Encrocio i Enric IV treballaren per a la implantació d'una Lliga de nacions. En Rousseau volgué empendre igual obra pacificadora.

En Kant, el filòsof alemany, publicà una obra que amb tot i obtindre un sorollós èxit, s'esfumaren del tot les seves idees. Aquesta obra porta per títol; «La pau perpètua».

A en Wilson li fracassaren els seus catorze famosos punts, i quedà sens efecte la Societat de les Nacions,

I ara hem vist les deliberacions de la Conferència del desarmament.

Aquesta Conferència serà la força internacional que suavitzarà les asprors que deixen les guerres, com són les egoïstes lluites comercials, els afanys que tots esmercen per a la conquesta dels millors mercats, els recels que té Anglaterra per a que no l'hi emplacin el seu domini marítim; les temences de França d'una nova invasió alemanya? Podrà mantenir en pau a totes les nacions últimament en litigi? Jo, com a nacionalista, aimant de la lliure exposició de tota idea i creença, diré que no serà aquesta reunió de les diplomàcies la que portarà la veritable pau a les nacions que representen.

La veritable força internacional serà formada quan l'obrer sàpiga confederar-se; serà formada quan, aimant del progrés material, comprengui que no es logra aquest solament inventant aparells que enderroquen els monuments i les joies artístiques i que no són progressius els qui no respecten els drets de gents, ni els que ataquen els hospitals de sang, ni els que fan vídues, orfes i mutilats.

Quan es formi una veritable confederació internacional de treballadors i de tots els qui sentin odi als fruits de les guerres, llavors serà quan l'humanitat gaudirà de la perfecta pau universal. Serà imposada aquesta perquè en lo moral la força animal dels antropòfags, els primitius pobladors de la terra, no existirà ja en els sentiments dels pobles ni de les nacions.

TOMÁS NADAL

El que passa

ESPANYA ENDINS

El viatge del ministre de la Guerra al Marroc no ha respost a l'espectació que causà el seu anunci, ni al reclam de periodistes i de preparatius amb que es va empendre.

El rescat dels presoners era cosa descomptada com a fruit d'aquest viatge, i fins es deia que la pau seria sa segona conseqüéncia. Hi hagué diaris que anunciaren que el mateix Rei anava a sortir per a Melilla a fi i efecte de rebre personalment als cautius redimits.

El cert és que el Ministre viatger no es recatava de dir als soldats «que ben prompte podrien tornar a Espanya». Això ens consta positivament.

Tot s'ha esvaït com fum.

Què ha passat per a que això succeís aixi, i s'hagi canviat tan ràpidament la pellícula d'aquest cine de sorpreses?

Tenim entès que les negociacions s'han romput, i no per culpa del Govern espanyol, sinó perquè Abd-el-Krim no està tan ben convençut de la força d'Espanya com del seu dret en aqueixa empresa bèl·lica.

Potser necessitava la nova empenta cap a Dar Drius que acaba de dar-se per dues fortes columnes de l'exèrcit, per a batre el seu orgull i posar-lo en camí de raó.

En quant a què el sobtat retorn d'En Lacierva obeeix a la violentíssima campanya que contra ell fa un diari militar i, embolicats amb el seu paper, certs organismes dels quals el poble n'està fins a la coroneta, no ho volem creure. Tanim massa.. bon concepte d'aquest Govern per o suposar-lo capaç de capitular davant de certes imposicions, molt menys ara en què els fantasmons de trompetería no fan por a ningú, i certes fames sofreixen eclipsis que semblen definitius.

Fa alguns dies que es nota cert malestar en les masses obreres més importants i treballadores, com són les ferroviàries i les mineres. Ja s'han iniciat algunes protestes, i s'ha plantejat una vaga quelcom sorollosa: la dels ferroviaris de Castella a Portugal.

Es confía en què s'impossarà el seny a patrons i obrers.

El partit dit dels idonis té ja decidida la substitució de l'infortunat senyor Dato per el senyor Sánchez Guerra, que ha desbancat a una pila de pretendents al càrrec: Sánchez Toca, Bugallal, Lacierva, Burgos y Mazo i altres personatges polítics. Avui tothom se sent capaç per a ser cap d'un partit.

Això i la necessitat de que el dejuni dels liberals no es prorrogui indefinidament, com va en camí de succeir, fa que es noti el que en diuen els ben enterats *mar de fons* a la política espanyola, qual primordial objecte és, com ja se sap, «donar menjar al que té fam», si és dels de dins, que els de fora...

J.

De *Catalunya Social*.—7 Gener 1921.

Xafarderíes

Ja en tenim una altra al cove. A Madrid s'ha produit, desenrotllat i resolt una altre crisi poca-solta com les que ja d'antic s'acostumen presentar a la terra del *Oso y del Madroño*.

I això que ara actuen els homes que a si mateixos es diuen *super-cumbres*.

Jo en diría, *super-tangos*.

●

Ço que está passant a Sitges amb la suspensió del Batlle i els quatre Regidors d'elecció popular, substituint-los per altres tants amics d'En Bertrán i Musitu nomenats de Reial Ordre, és senzillament escandalós.

I no és pas perquè els suspesos siguin dels nostres, però és de justícia el que tots en protestem.

Que un home que sempre té la paraula Autonomía als llavis i que mercés a haver sabut fer-la servir de mirallet ocupi un lloc enlairat dins la oligarquía que desgoverna l'Estat Espanyol, i es serveixi després d'aquest enlairament per a insultar tot un poble... .vaja, que es necessita tenir molta barra!

●

Comprem el diari de dilluns al vespre, i en lloc visible hi llegim en grossos titolars lo següent:

La crisis solucionada.

El Gobierno retira su dimisión.

Ara bé; després de cinc dies de les consabudes visites i consultes prévies tornen a ésser *amos* del poder els mateixos galifardeus?

I per això tanta comèdia?

Uix, quin fàstic!

●

I de les Juntes de Defensa amb tot aquell torneig d'escarafalls entre elles i En La Cierva, què? com queden?

Ja us ho direm:

Disoltes d'una plomada,
y aquí no ha pasao nada.

●

Tot plegat això del Marroc
és cosa que donarà joc,
malgrat grans revelacions...
i totes les destitucions,
puix la troca s'embolica
que ja ningú s'ho explica.
I un hom veient-ho així
riu de fàstic a totdesdí.

●

La setmana d'enllá enllá llegirem en la premsa *con la natural estupefacción,* que En Maura, el famós polític mallorquí, del 909 i 21, pensava proposar membre de la Reial Academia de la Llengua espanyola, a En *Lerrú*.

A nosaltres fou tant l'efecte que ens feu el llegir semblant nova, que, la veritat, no poguerem contenir-nos d'esclafir tan forta rialla, que amb tot i trobarnos més de cent llegües lluny del carrer de *Rivadeneyra,* fins deixàrem sords als senyors d'U. M. N. que en aquells moments es trobaven reunits en sessió secreta designant els seus candidats per a les properes eleccions carnestolenques.

Mireu que anomenar reial acadèmic a En *Lacandrul*

Però és lo que ell dirà, parodiant aquell célebre ex-governador de Girona,—«*Otros más burros que yo lo han sido*».

●

La *Banca Italiana di Sconto* ha fet suspensió de pagaments en una forma altament escandalosa que no pot tolerar-se, doncs això fóra el segon *robament* que es fa al capital creat en nostra ciutat amb el desvergonyiment dels qui ho admetessin.

El Jutjat rebutjà la pretensió de la Junta de l'entitat. Ben fet.

Els bancs estrangers no deuen imitar els catalans per dos motius: primer, perquè els diners són de gent comercial nostra, segon, perquè de les lleis de les nacions on radiquen llurs matrius no hem de fer-ne res.

Seria el comble del lladrocini que les cases estrangeres per llur mala administració s'apropiessin els diners de la Barcelona trista i confiada.

NOVES

Publicacións rebudes. — Van arribant a nostra redacció «Catalunya» de Lleida; «Saba Nova» de Rubí; «Acció» de Badalona; «El Obrero» de Barcelona; «L'Ideal» del Casal Nacionalista del Poble Sec; «Avant!» de Vilafranca del Penedès; «El Poble Llevantí» de malgrat.

També s'ha rebut per primer cop el «Portaveu» del grup escursionista i esportiu «Andí» extraordinari amb motiu del 1.er any de la fundació del grup. Agraim l'enviu.

◆▶

Altre nova Junta.—En la Assemblea general cel·lebrada recentment pel «Casal Democrátic Nacionalista» d'aquesta, sigué elegit el següent Consell Directiu: President, en J. M.ª Mallafré; Tresorer, Manuel Pagés i Secretari, Domenec Soler.

◆▶

Centre Nacionalista del Poble Sec.—Atentament invitats assistirem el passat diumenge nit, a l'extraordinária audició de sardanes que aquest «Centre» organitzá d'acord amb l'*Arxiu de la Sardana*, anant el programa a cárrec de la llorejada cobla «La Principal de Perelada».

Amb tal motiu la sala es vegé plena a vessar i del resultat superávit de l'audició anava destinat a profit de la benemérita «Associació protectora de l'Ensenyança Catalana».

—Per a el vinent diumenge dia 22, se cel·lebrará l'inauguració oficial de la Joventut d'aquest «Centre» i entre altres festes anunciades hi ha una gran audició de sardanes amenitzades per la renomenada cobla «La Principal de L'Escala».

L'acte tindrá lloc a les 11 del matí i davant del estatje social.

LA VEU DEL POBLE

PATRIA—LLIBERTAT—DEMOCRACIA—CATALANISME

SETMANARI D'ESQUERRA CATALANA

Tallers, 79, entressol, 1.ª

(tocant a la Plaça de la Universitat)

Preus de Subscripció

BARCELONA: Trimestre, 1'25 pts.
Semestre, 2'25 pessetes.
Un any, 4 pessetes.

CATALUNYA I PENINSULA: Trimestre, 1'50 pessetes.
Semestre, 2'75 pessetes.
Un any, 5'50 pessetes.

ESTRANGER: Trimestre, 2'50 pts.
Semestre, 5 pessetes.
Un any, 9 pessetes.

Pagament a la bestreta

TEATRE I MÚSICA

El concert de l'ORFEÓ GRACIENC a "El Dorado".

El proppassat diumenge dia 15, tingué lloc al Teatre *El Dorado* el primer concert popular, de la sèrie organitzada per l'«Orfeó Gracienc» que dirigeix el mestre en Joan Balsells.

A les onze poc mes, ja el gran Teatre estava ple, donant poc temps després, començ a la primera part, amb l'Himne de l'«Orfeó» *Voltant la Senyera* del mestre Balsells, al que seguiren la *Cançó de Nadal* i *Els Fadrinets de Sant Boi* d'En Moya, *El desembre congelat*, d'En Romeu, *Muntanyes Regalades* d'En Barberà, que foren prodigiosament cantades *El dimoni escuat* i *L'hereu Riera* d'En Ribó, *La Cançó del lladre* d'En S. Marraco i el sublim *El poder del cant* d'En Vidal i Roda, amb la que fini la primera part.

Seguidament després d'una petita pausa de descans, principià la segona part amb *Els tres tambors* d'En Lambert que foren sorollosament aplaudits imposant-se la repetició aixi com a la *Cançó de l'espadà* d'En Samper, *La nina del moliner*, i *El maridet*, d'En Moya aquesta darrera sobretot executada amb tanta cura que més que «Orfeó» semblava fos cantada per dolços *angelets*.

Seguí després *La nina encantada* d'En Morera i per fi el vibrant *Arbre Sagrat* del mateix mestre que el feren repetir.

Posà fi a tan formosa festa el curull entusiasme catalanesc que rublert d'esperit patriòtic demanà *Els Segadors* imposant-se el cantar-los en mig de crits de Visca Catalunya! i forts aplaudiments, i així quedà acabada la tasca del primer concert que'ns brindà l'«Orfeó Gracienc» amb tanta majestat i excelsitut.

EL CAVALLER INDISCRET

URGEIX CORREDOR D'ANUNCIS

molt pràctic, que sigui català, seriós i formal. Escriure al Administrador de "LA VEU DEL POBLE". Tallers, 79 entrol. 1.ª

Josep García Sanjuan

Constructor d'obres particulars i Mobles de luxe.-Decorador d'habitacions, Despatxos, Teatres, etz., etz.

PROJECTES PRESSUPOSTOS

Berna, 20 (S. G.)

BARCELONA

"FORN DEL CISNE"

Confiteria i Pastisseria

Pa de luxe i especial de Viena

Riquíssim pa de Génova

PELAI, 37 TELÉFON 2973 A

BARCELONA

IMP. F. SUÑOL, STA. MÓNICA, 2 PASSATJE